

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

Pere
kokkutulek

Robyn Carr
The Family Gathering
2018

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le.

See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2018 by Robyn Carr
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E09349218
ISBN 978-9949-82-288-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Suur tänu doktor Kochy Tangile
õrna armastava hoolitsuse ja erilise sõpruse eest.

*Meie peres ei varjata hullumeelsust...
me tõstame ta nähtavale ja ulatame talle kokteili.*

– ANONÜÜMNE

1. peatükk

Dakota Jones sõitis elumajaks kohandatud küüni ette ja parkis auto oma venna veoki kõrvale. Ta jättis spordikoti džiiibi istmele ja läks ukse juurde. Viivuks seisis ta otsustusvõimetult paigal, sest venna peres oli kuuekuune beebi. Ta otsustas uksekella helistamise asemel koputada, juhuks kui laps peaks magama. Veidi aja pärast koputas ta uuesti. Ja siis veel kolmandatki korda. Viimaks avanes uks.

„Dakota!“ hüüatas Cal naerusuiselt. „Mida sina siin teed?“

„Tulin Austraalia kaudu sinu juurde. See on pikk jutt...“

„Ootan huviga kõiki üksikasju,“ märkis Cal. „Kas astud edasi või jäädki ukse taha passima?“

„Ma ei taha beebit üles ajada,“ lausus Dakota.

„Beebi on koos Maggieega Denveris. Nad jõuavad tagasi alles õhtul.“

„Huvitav elukorraldus,“ nentis Dakota.

„Nagu köievedu, sõbrake. Soovid midagi juua?“ pakkus Cal. „Või süüa?“

„Külm õlu oleks tore.“ Dakota vahtis ringi. Maja oli ilus, aga see ei tulnud talle üllatusena. Cali ja tema esimese abikaasa kodu oli olnud nagu muuseum. Kui võtta arvesse Joneside närust lapsepõlve, tundus hea ja korralik maja, mille üle omanik võis uhkust tunda, ideaalse

pelgupaigana lapsepõlveraskuste eest. Vend torkas Dakotalle õlle pihku. „Su kodu näeb vinge välja,“ kiitis Dakota.

Cal ei vastanud komplimendile, vaid küsis: „Mida sa Austraalias tegid?“

„Ma polnud seal varem käinud,“ sõnas Dakota. „Tahtsin veidi seljakotielu proovida. See on see, kui...“

Cal katkestas teda naerdes. „Ma tean, mis on seljakotielu.“ Ta kergitas Dakota poole klaasi. „Ma ei ole sind varem nii karvasena näinud. Terve su nägu on karvu täis.“

Dakota silitas habet. „Peaksin vist tõepoolest raseerima.“

„Räägi mulle oma elust, enne kui Maggie ja Elizabeth koju jõuavad.“

„Noh, Austraalias külastasin üht eriuksuslast, kellega aastaid tagasi koos teenisin, ja temaga läksime veel üht tüüpi vaatama. Pärast seda läksin nende abiga umbes üheks kuuks matkama, vaatasin ümburst, telkisin, püüdsin kala, õppisin madusid ja krokodille ära tundma ja vältima...“

„Aga sõjavägi? Sa oled vaba? Ma teadsin, et sa ei ole seal enam õnnelik. Lubasid mulle, et ühel päeval räägime sellest.“

„Ma ei teadnud, kuhu edasi minna, kuid sinule küllatulek oli kindel. Nüüd, kui sina ja Sierra elate siin ja sul on laps – tahtsin vähemalt läbi astuda.“

Cal ohkas. „Dakota. Sõjavägi.“

„Noh, ma imestan, et sinna niigi kauaks jäin. Ma ei kavatsenud selles valdkonnas karjääri teha. Mind paelus üksnes võimalus tasuta reisida ja haridust saada.“

Cal kergitas kulmu. *Tasuta reisida? Erinevatesse sõjapiirkondadesse?*

Dakota naeratas. „Mul tekkisid koloneliga väikesed erimeelsused. Olime eriarvamusel. Ma ei allunud korraldustele. Oli aeg hakata uutele võimalustele mõtlema.“

„Kas sind lasti auväärsest lahti?“ uuris Cal ja müksas venda.

Dakota raputas pead. „Ei, aga ka mitte autult.“

Ta oli lihtsalt lahti lastud, kuid seegi oli kõnekas asjaolu. Selleks et lahkuda mitteauväärsest, tuli midagi korralikult kihva keerata.

„Millega sa hakkama said?“ tahtis Cal teada.

„Ma ei olnud tema ründeplaaniga päri ja ütlesin, et selle tagajärjel saavad inimesed surma. Eriüksuslased – meie mehed. Olin temast kümme või sada korda kogenum, aga ta tundis vist vajadust mulle koht kätte näidata, sest ta saatis viis parimat eriüksuslast ISIS-e väljaõppepaika – kindlasse surma. Kahtlustan, et see tüüp on mingi endine mehaanik, kes sattus juhuse tahtel üksust juhtima. Ma eirasin tema käsklusi, mispeale ta ähvardas mind trellide taha saata. Seepeale leidsin, et on aeg karjääri vahetada.“

„Sind saadeti koju?“ imestas Cal. „Sa pidid tegema midagi enamat kui allumatus, et sellisesse olukorda sattuda!“

Dakota niheles. „Toimisin oma meeste parimates huvides.“

„Mida sa tegid?“ Vaikus. „Kas löid teda?“

„Ei, mu mehed ei lasknud mul seda teha,“ kohmas Dakota. Ta lasi pea viivuks norgu. „Lasin tal rehvid tühjaks, et jõuaksin võtta ühendust teise koloneliga, kes võiks tühistada käsklused, mis asetaksid meid närusesse olukorda.“

„Džiibi rehvid?“ pakkus Cal.

„Ei, soomusauto.“

„Soomusauto?“

„Miinikindla soomusauto rehvid. Need on suured.“

„Kas sa pead silmas mammutisuurusi kõrbeelajaid, mille rehvi kõrgus on suurem kui minu pikkus?“ küsis Cal. „Kuidas kurat sellistel rehve tühjaks lastakse?“

„45-kaliibrilisega,“ vastas Dakota vaikselt. „Või M16 automaatvintpüssiga.“

„Sa tulistasid rehvid puruks? Miks sa vanglas ei ole?“

„Olingi. Aga sain hea käitumise tõttu vabaks,“ selgitas Dakota. „Pealegi selgus, et kolonel on ebapädev ja ennegi halbu asju korda saatnud. Cal, ta oli hull. Mõrtsukakalduvustega. Tal polnud aimugi, mida ta teeb. Ta polnud eriüksuslane – tal oli väga vähe lahingukogemust. Täielik naljanumber. Ma ei kavatsenud lasta tal veelgi rohkem inimesi tappa.“

Nad istusid tükk aega rusutud vaikuses ja kumbki kummutas klaasist õlut. Viimaks katkestas Dakota vaikuse.

„Tead, sõjaväes tuleb aeg-ajalt sääraseid asju ette. Võetakse mingi tüüp, kes on äsja pagunid saanud, antakse talle üksus juhtida – ja vahel ei sobi ta sinna üldse. Ühel mu arstist sõbral oli ülemus, kel puudus varasem kogemus meditsiinisalgas. Ta oli piloot. Ta langes arstide ja haigla eest otsuseid, mis olid patsientidele ohtlikud, ent keeldus järeleandmisi tegemast ja nõuandeid kuulamast. Minu sõbra sõnul jäi nii mõnigi haige ravimata, valudesse või sai väärravi. Arstid tõstsid mässu ja kolonel maksis neile kätte. Selliseid asju ei juhtu liiga tihti – harilikult on kambas vähemalt üks helge pea...“ Dakota tõmbas hinge. „Ei imestaks, kui minu tüüp oleks toodud kudumispataljonist. Jessas, olen paari põmmpea alluvuses töötanud, aga tema oli ikka eriline frukt.“

„Vähemalt sa pääsesid. Kolm aastat enne erruminekut.“

„Jah, mul on kõvasti aega järele mõelda, mida järgmisena teha tahan,“ kostis Dakota ja naeratas. „Olen alles laps.“

„Niisiis läksid rändama,“ lausus Cal naerdes. „Kas tahtsid tõestada, et oled samasugune nagu meie kõik?“

„Sina rändasid pärast Lynne'i surma. Ja sellest oli abi. Aga miks? Seda tahaksin minagi teada. Miks me rändame? Lapsepõlves vihkasin vandersellielu üle kõige.“

Dakota vanemad pidasid end vandersellideks. Või hipideks. Või uue ajastu mõtlejateks – kelleks iganes. Aga tegelikult oli tema isa skisofreenik, kel esines sageli luulusid ja paranoiat, ning ema poputas ja kaitses oma abikaasat. Nad pakkisid oma neli last kaubikusse ja vurasid mööda maad ringi. Hiljem koliti ümber koolibussi, mis ehitati matkaautoks. Nad külastasid regulaarselt vanavanemaid, kes elasid ühes Iowa farmis, ja jäid sinna alaliselt elama, kui Dakota oli kaheteistkümnene, vanim laps Cal kuueteistkümnene ning kaks õde Sedona ja Sierra neljateistkümnene- ja kümneaastane.

Cal oli vanemate suhtes endiselt kannatlik ja mõistev. Iseäranis isa suhtes, kes keeldus võtmast ravimeid, mis ta normaalseks või vähemalt normaalsemaks muudaksid. Cal suhtus vanematesse koguni õrnusega. Sedona oli lihtsalt kohusetundlik – asjalikult lahke, käis vanematel sageli külas ja veendus, et neil oleks kõik hästi. Perekonna pesamuna Sierra oli vanemate elustiilist hämmingus. Aga Dakota? Suurema osa lapsepõlvest polnud ta õppinud koolis, vaid saanud bussis emalt koduõpet. Terve pere oli teinud juhuslikke töötusi, kui neid oli: enamasti korjati koos võõrtöolistega köögivilju. Kui nad Iowasse vanavanemate farmi kolisid, läks Dakota täiskohaga kooli. Põhikoolis ja keskkoolis narriti teda palju, sest tema vanemad Jed ja Marissa olid veidrikud. Dakota häbenes neid. Ta ei mõistnud neid. Dakota oli otsustav ja tegudele orienteeritud ning oleks vanamehe ravimeid täis toppinud või majast välja visanud, kuid ema poputas ja kaitses Jedi ning andis kõigile tema hulludele tahtmiste järele. See-tõttu oli Dakotast saanud erak. Tal oli lapsena väga vähe sõpru.

Ta lahkus kodust esimesel võimalusel ehk seitsmeteistkümneaastasena kohe pärast keskkooli lõpetamist. Ta astus sõjaväkke ja oli sestpeale külastanud oma vanemaid umbes neli korda. Iga kord, kui ta tollesse Iowa farmi naasis, tundusid ema ja isa veidramad kui eales varem. Ta helistas neile harva. Ja nad ei pannud seda õieti tähelegi.

Ta ei julgenud ka ise kellegagi lähedaseks saada, sest polnud veel teada, kas tedagi võib vaimuhaigus tabada. Praegu, mil ta oli kolmekümne viie aastane, oli ta enam-vähem kindel, et on sellest pääsenud. Ja pärast pikki aastaid olid vend ja õed tema iseseisva üksildase loomuse omaks võtnud.

Sõjaväes oli lihtne enda sidumisest hoiduda. Tal oli sõpru, kelle seltsi ta nautis, kuid tõelisi sidemeid tekkis vähe ja needki oli teist laadi – nad olid sõjaväekamraadid. Ta võis nendega õlut juua, sest teda kutsuti sageli seltskondlikele koosviibimistele – pidudele, väljasõitudele järve äärde, suusareisidele, kuhu iganes semud parajasti suundusid – ja tema kohta öeldi: *teate küll, poissmees Dakota.*

Tema elus oli muidugi ka naisi. Dakota jumaldas naisi. Aga ta polnud seda tüüpi mees, kes looks kellegagi pikaajalise suhte või hakkaks kohtingutel käima. Isegi kui ta kellegagi parajasti pikemalt suhtles, ei olnud nad otseselt paar. Nojah, keegi oli tal olnud, kuid see suhe oli lõppenud nii traagiliselt, et kinnitas taas tõsiasja – ei ole mõtet end liiga tugevasti siduda. Ta ei olnud abielluja tüüp. Tal oli üksinda parem. Ta ei tundnud end üksildasena ja tal polnud eales igav. Oma eluviisi juures ei pidanud ta kellelegi selgitama, kust tuleb, kuidas suureks sirgus ja kui veider oli tema perekond. Sõjaväes veedetud seitsmeteistkümne aasta jooksul polnud ta kohanud ainsatki meest, kes oleks sirgunud sarnases keskkonnas – põhimõtteliselt kodutuna, kes elas bussis kahe hullu hoole all.

Ent hiljuti oli tema elus midagi muutunud. Aeglaselt. Vaevumärgatavalt. Vend Cal kaotas abikaasa ja abiellus kaks aastat hiljem uuesti. Kõikvõimas neurokirurg Maggie oli võrratu naine. Tänapäevaks oli neil laps ja nad moodustasid perekonna. Cal polnud kunagi pühendumist kartnud, vaid paistis teadvat, et temast saab parem pereinimene kui nende isast. Nende väike õde oli kolinud Cali lähedale Timberlake'i ja end samuti sisse seadnud. Sierra kallim oli tuletõrjuja, suurepärane tüüp. Conrad, keda hüüti Connieks, oli arukas, kahe jalaga maa peal, truu – just selliseid inimesi Dakota imetles. Dakota oli viie minuti jooksul aru saanud, et Connie on põhimõttekindel mees. Sierra nägemine koos selle mehega tekitas Dakotas peaaegu igatsuse millegi sarnase järele. Sedona oli kohe pärast ülikooli mehele läinud, kaks last saanud ja elas igati normaalset elu. Seniajani polnud ükski neist otsustanud vanemate eeskujul bussis elama hakata. Aina sagedamini hiilis Dakota pähe mõte, et temagi võiks normaalset täiskasvanuelu elada. Tal võiks ehk koguni sõbrad ja perekond olla, et ta ei peaks end iseenda eest kaitsma.

Ta kavatses tasapisi selle eesmärgi poole liikuda.